

Forfatter: Dorph, Niels Vinding

Titel: BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Dorph, Niels Vinding (1844-05-02)

Citation: Dorph, Niels Vinding: "BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Dorph, Niels Vinding (1844-05-02)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 472.
Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000266.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Dorph, Niels Vinding, *Breve fra J.P. Mynster,*

*Fra (Professor) N.V. Dorph.
Kjøbenhavn, 2. Mai 1844.*

Høiærværdige Herr Biskop Mynster!

Ved at tilbagesende Brøndsteds Biographie takker jeg for en af de bedste Sjelenydelser. — Hvori stikker dog den efter min Følelse forkeerte, i det mindste for mig ubegribelige Besynderhed, at en, lad den endog være den allerfuldkomneste, Afbildning af et Menneske i den kolde og ubevægelige Steen skal agtes næsten for et guddommeligt Værk, medens et saadant skriftligt levende og varmt og sjelfuldt Billede af Manden, som han var — og vel tildeels endnu er — som han levede og virkede, der kan fylde og bevæge mig med sit Liv og sin Sjæl, saa jeg kan ligesom tale og leve med den Skildrede — at et saadant Værk kaldes — en Biographie, og dermed er det gjort.

Det er et Sted i Biographien bemærket, at Brøndsled havde Lethed ved at finde sig hjemme i de forskjelligste Kredse. Jeg vil ved denne Leilighed tillade mig at fortælle en lille Begivenhed, hvorved jeg maatte beundre denne Egenskab i høi Grad. Jeg var engang gaaet med B. hen i Møntcabincttet, hvor han havde lovet at vise og forklare mig nogle græske Mønter. Vi stode nu i et koldt Værelse, med Hatten paa Hovedet, og havde Mønterne liggende for os i Vindueskarmen for Lysets Skyld, og vendte saaledes Ryggen mod Værelset og Jndgangsdøren. Som B. netop havde begyndt at tale, kommer En ind af Døren, og B. siger til mig: „Det er da ulyksaligt — hvem kan nu det være?" men bliver i samme s. 473 Stilling ved at tale til mig om Mønterne, indtil En lægger sin Haand paa hans Skulder med de Ord: „God Aften!" Det var Prinds Christian. B. beder naturligviis om Forladelse, fordi vi saaledes havde fordybet os i nogle Mønter, og httrer ved gientagne Vendinger i baade hjertelige og galante Udtryk den store Glæde og Ære, det var ham at see sin naadige Herre her hos sig o.s.v. Da han nu saaledes ligesom havde Skaffet sig Luft, og tilfældigviis var kommen til at staae mellem Prindsen og mig, siger han: „Ja, de Herrer kjende vel hverandre." Hvortil Prindsen med Godhed svarer: „Jo, vi har længe kjendt hverandre." Derpaa gik vi omkring i localet, og B. foreviste baade Prindsen og mig dets Mærkværdigheder, og naar nu Prindsen yttrede sig om en eller anden Mønt, maatte B. som oftest give ham Ret — hvor B. derimod var af en anden Mening, der yttrede han ogsaa denne ligesaa uforbeholdent som sit Bifald. men det, som nu gjorde Alt dette mærkeligt og for mig i høi Grad interessant, var den Lethed og Ligevægt, den Urbanitet og Elegance, forenet med den oprigtigste Ærbødighed, hvormed den hele Scene gjenucmførtes, og som gav mig Idealet af en Verdensmand, hvortil jeg aldrig havde seet eller kunnet tænke mig Magen.

Jeg beder meget at undskylde dette Skriveri, og at jeg saa længe har beholdt Biographien.

Med største Høiagtelse
N. V. Dorph.